

Ministeriet sidder maaske allerede, fra den Gang det udarbejdede Lovforslagene, inde med Oplysninger om Virkningen og om, hvordan man rundt omkring stiller sig til denne Sag, og det er altsaa Oplysninger, som vil kunne blive tilstillet det kommende Udvalg. Men jeg gentager, at er det muligt at gennemføre dette ved Hjælp af de Summer, som den højtærede Justitsminister her stiller Forslag om, saa at man ikke kom til at sprænge den finansielle Ramme, som her er givet, maa jeg indrømme, at denne Ordning maa siges at være god og Sympati værd.

Man opgav ogsaa i Loven af 1909 den saakaldte Bevisumiddelbarhed, om end dette var i Strid med Princippet, saa at Vidnerne altsaa ikke skal rejse — i et stort Antal Tilfælde i alt Fald — til København eller Viborg for at vidne ved de to Landsretter. Jeg kan meget godt forstaa, at det ærede Medlem, som i Gaar talte først, med et Smil paa Munden mindede om den Kamp, der fra anden Side i sin Tid blev ført mod denne Opgivelse eller Reduktion af Bevisumiddelbarheden. Men gaar man til denne Indskrænkning, vil den Mundtlighed, man tilstræber, og hvis Kærne Bevisumiddelbarheden er, gaa over til Proceduren. Nu slutter den højtærede Minister sig i sine Lovforslag til Reduktionen af Bevisumiddelbarheden, idet han mener, at man ogsaa skal tilfredsstille den Opinion, som fordrer, at man skal genere Folk saa lidt som muligt. Men fuldt tilfredsstillende kan naturligvis denne Resignations Resultat ikke blive.

Dernæst opgav man ogsaa i Loven af 1908—09 den særlige Anklagemyndighed ved Forundersøgelsen og lod Anklagemyndigheden hvile, hvor den hidtil har hvilet, nemlig hos Amtmanden og Politimesteren, hvilken sidste i de fleste Tilfælde ogsaa er Dommer. Jeg skal her bemærke, at Adskillelsen mellem Domsmyndighed og Forvaltning i Underretten fremkalder det Spørgsmaal, om denne Adskillelse fra et rent processuelt Standpunkt er bedre end den nuværende Tilstand, og om ikke Retssikkerheden vil lide derved. Men derom kan man tale og er der talt frem og tilbage, og jeg skal da sige, at jeg meget godt kan gaa med til denne Adskillelse af Hensyn til de Garantier, man mener, den vil medføre. Og naar man taler om Garantier, skal det ikke alene være Garantier for den sigtede, men i ikke mindre Grad Garantier for Dommeren overfor de mange Angreb — jeg sigter ikke her til de meget faa berettigede, men til de

uhyre mange uberettigede —, som Dommerstanden har været udsat for.

Det ærede Medlem for Gudme-Kredsen (Emil Petersen) gennemgik meget udførligt i Gaar en Række Bestemmelser i Retsplejelovforslaget, og jeg kan derfor lade den Sag hvile, idet jeg kun skal udtale, at jeg paa de fleste Punkter fuldt ud slutter mig til, hvad det ærede Medlem har anført. Det gælder ikke mindst de Udtalser, han fremsatte mod Ministerens Forslag om Ændringer med Hensyn til Adgang for Pressen til at give Meddelelser om, hvad der i en begyndende Retssag er passeret. Offentlighed i Retssager er noget overmaade fortræffeligt, men for Retsplejen og for os, som i dette Øjeblik skal til at lave en Retsplejelov, er der her kun eet Hensyn at tage: at give Retsplejens Udøvelse en saadan Offentlighed, som alle Parter, baade den sigtede og Domstolene, er tjente med, saa at det ikke med nogen som helst Ret kan siges, at der ved Domstolen foregaar noget, som ikke taaler Dagens Lys. Men udover en saadan Offentlighed har vi her ikke nogen som helst Interesse i Offentlighed. Vi har ikke Interesse i at forsyne Bladene med Sensationsstof, ikke paa nogen Maade! Vi har tværtimod netop for Retsplejens uhildede Udøvelses Skyld Interesse i, at Bladene saa lidt som muligt griber en Sag og laver Sensation ud af den. Ja, det forekommer mig, at man fra alle Sider, undtagen fra deres, der er pekuniært interesserede i Pressevirksomhed, maa stille Krav i den Retning. Offentlighed maa der selvfølgelig til, men man maa være paa det rene med, at den fulde Offentlighed paa dette Omraade ikke vil tiltale store Kredse af Befolkningen. Det ligger nær for mig at minde om, at for et Aars Tid siden var en hel Del Rigsdagsmænd indkaldte til Vidneudsagn i København og paa Frederiksberg, og de paagældende følte sig neppe særlig glade ved, at der forud for disse Vidneudsagns Optagelse var lavet, om jeg saa maa sige, Sensation derpaa, saa at Publikum indfandt sig for at gribe, hvad der muligvis kom frem ved den Løjlighed. Heller ikke tror jeg, de vedkommende Rigsdagsmænd var synderlig glade over den Omtale, de var Genstand for bagefter. Og det er dog Mænd, som er vante til offentlig Fremtræden, og hvoraf de fleste besidder den tykke Hud, der skal til, selv om man i øvrigt i alle Henseender har den gode Samvittighed. Men hvad Befolkningen i al Mindelighed angaar, er det velkendt, at der er mange,